

Ἡ καλλὸν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας.

Κατὰ τὸ ἔτος 1900 οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ κ. κ. Ἰούλιος Λεμαίτρ, Ρενέ Δουμίκ, Ἐδμόνδος Ροστάν, Παύλος Μπουασιέ, Γουσταῦος Λαρουμέ, Γάστων Παρί, Γάστων Μπουασιέ, Αἰμύλιος Γκεμπάρ, Ἑρρίκος Οὔσαϊ καὶ οἱ κ. κ. Μισπερό καὶ Γουσταῦος Σλαυδερέζ, μέλη οἱ δύο τελευταῖοι τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιγραφῶν καὶ Καλῶν Τεχνῶν, συνεφώνησαν μετὰ μεγάλου ἐκδοτικοῦ καταστήματος τῶν Παρισίων ν' ἀναλάβουν τὴν συγγραφὴν βιβλίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπραγματεύετο περὶ τῆς γυναικείας καλλοῦνς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας.

Τοιοῦτου εἶδους βιβλία ἔχουν, ὡς γνωστὸν, ἐκδοθῇ πολλὰ· ἐκεῖνο ὅμως τοῦ ὁποίου τὴν σύνταξιν θ' ἀνελάμβανον οἱ δώδεκα Ἀκαδημαϊκοί, θὲ εἶχε τοῦτο κυρίως τὸ γνῶρισμα, πᾶν θὰ ἐβασίζετο ἐπὶ παρατηρήσεων ἱστορικῶν καὶ πᾶν θ' ἀνεγράφετο ἐν αὐτῇ θὰ ἦτο ἀπόρροια θαύσεως ἐπιστημονικῆς μελέτης, εἰς τρόπον ὥστε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θὰ τὸ ἀνεγίνωσκον νὰ ἦσαν βέβαιοι ὅτι θὰ ἐμάνθανον πράγματα ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένα καὶ ὄχι, φαντασιοπληξίας τοῦ συγγραφέως.

Τὸ κύριον θέμα τὸ ὁποῖον θὰ ἐπραγματεύετο τὸ βιβλίον αὐτὸ ἦτο : «Πῶς διήρχοντο τὰς ἡμέρας τῶν αἰ κομφαὶ γυναῖκες τῶν διαφόρων ἐποχῶν, ἀπὸ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων μέχρι τῶν Παρισινῶν τῆς σήμερον».

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ δώδεκα Ἀκαδημαϊκοί, οἱ ὁποῖοι θὰ συνεργάζοντο διὰ τὴν συγγραφὴν τοῦ τόσο ἐνδιαφέροντος τόμου, ἔπρεπε καὶ ν' ἀμφιθῶσιν... ἀκαδημαϊκῶς, δηλαδὴ πλουσιοπαρόχως, καὶ ὁ ἐκδότης, θέλων νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι δὲν ἐζημιώνετο, ἀπεφάσισε νὰ μὴν ἀρχίσῃ τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ ἔργου, ἂν προηγουμένως δὲν ἐνεγράφετο ὁ ἀνάλογος ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν. Καὶ ἐδῆλσε νὰ παρέλθουν δεκατρία ἔτη ἕως ὅτου συμπληρωθῇ ὁ ἀπαιτούμενος ἀριθμὸς.

Ἀπὸ τοὺς δεκατρεῖς Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ πέντε—Γουσταῦος Λαρουμέ, Γάστων Παρί, Γάστων Μπουασιέ, Αἰμύλιος Γκεμπάρ καὶ Ἑρρίκος Οὔσαϊ—δὲν ὑπάρχουν πλέον, ἀποθανόντες κατὰ τὸ διερρεῦσαν χρονικὸν διάστημα. Οἱ ἐναπομείναντες συνεργάται κατώρθωσαν, κατόπιν ἐνδελεχοῦς καὶ εὐσυνειδήτου ἐργασίας, νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ ἔργον καὶ τὸ βιβλίον ἐκδίδεται κατ' αὐτὰς πολυτελέστατον καὶ κομψότατον, ἐπὶ πλέον δέ, ἐκτὸς τῆς εἰδικῆς ἐκδόσεως τῆς προωρισμένης διὰ τοὺς συνδρομητάς, πρόκειται νὰ γίνῃ καὶ συνήθης εὐθυμὴ τοιαύτη, ἡ ὁποία θὰ δοθῇ εἰς τὸ βιβλιοπωρίον. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἀναμένεται μὲ μεγάλην ἀνυπομονήσιν, δικαιολογουμένην πληρέστατα καὶ ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ ἔργου καὶ ἀπὸ τὰ ὀνόματα τῶν συγγραφέων.

* *

Ὁ ἀρχαιότερος μουσικός.

Ποῖος εἶνε ὁ ἀρχαιότερος μουσικός τοῦ κόσμου Ὁ κ. Κολλέν εἰς τὴν Παρισινήν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιγραφῶν ἔλυσε τὸ ζήτημα. Ἐξετάζων τὸν δεύτερον ὕμνον, τὸν εὐρεθέντα εἰς τὰς ἀνασκαφὰς τῶν Δελφῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς σχολῆς, ἐνόμισεν, ὅτι ἀνεκάλυψεν εἰς τὰ τελευταῖα γράμματα τὸ ὄνομα τοῦ συνθέτου, τοῦ Διμενίου, υἱοῦ τοῦ Θωίνου, Ἀθηναίου κιθαρωδοῦ τῶν Διονυσίων. Εἶνε ὁ ἀρχαιότερος μουσικός τοῦ ὁποίου σώζεται ἔργον μέχρι σήμερον. Ὁ κ. Ρέιναχ συνεπλήρωσεν εἰπόν, ὅτι καὶ ἀπὸ τὸν πρῶτον Δελφικὸν ὕμνον ἐξάγεται τὸ ὄνομα τοῦ συνθέτου Θῶα, ἐπίσης Ἀθηναίου κιθαρωδοῦ.

Ἡ οἰκογένεια Βερλαίν.

Ὡς γνωστὸν, ὁ μέγας Γάλλος ποιητὴς Βερλαίν ἀπέθανεν ἐν πλήρει ἡθικῇ καὶ ὕλικῇ πενίᾳ μετὰ διονλίαν περιπετειωδῇ Ἡ χήρα τοῦ ποιητοῦ ἀφηγεῖται εἰς τὰ ἀνέκδοτα αὐτῆς ἀπομνημονεύματα ὅτι ἡ μακάσθη τὰ ἐγκαταλείψῃ τοῦτον λόγῳ τῶν ιδιοτροπιῶν του. Ἐσπέραν τινὰ ἐπεχείρησε νὰ ἀνατινάξῃ τὴν οἰκίαν θέτων πῦρ εἰς βαρέλιον πυρίτιδος κυνηγίου, ἀλλοτε συνέλαβε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκ τῶν ποδῶν καὶ τὸν ἐξεσφενδόνισε κατὰ τοῦ τοίχου. Ἡ χήρα ἐζήτησε καὶ ἐπέτυχε τὴν ἄδειαν τοῦ διαζυγίου καὶ ἔδρυσεν ἰδιαίτερον οἰκογένειαν, ἥδη δὲ διευθύνει οἰκοτροφεῖον ἐν τῇ γαλλικῇ πόλει Νίτσα. Οἱ διογράφοι τοῦ ποιητοῦ κατηγόρησαν ταύτην ὅτι συνετέλεσεν εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ.

Ὁ υἱὸς τοῦ Βερλαίν ἀνθίσταται εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀνεκδότων ἀπομνημονευμάτων ἐν οἷς ἡ μνήμη τοῦ ποιητοῦ δὲν ἀναφέρεται μετ' εὐλαθείας. Ὁ υἱὸς Βερλαίν εἶνε ἤδη κατώτερος ὑπάλληλος τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου Παρισίων καὶ ἐπιθεωρεῖ τὰ εἰσιτήρια τῶν ἐπιβατῶν οἵτινες κατέρχονται εἰς δευτερεύοντα τινὰ σταθμὸν. Ὁ ἐπιβάτης παρατηρεῖ ἐκπληκτος ὅταν ἀκούῃ νὰ καλῇ αὐτὸν ὁ σταθμάρχης διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ μεγάλου ποιητοῦ.

* *

Ποιητὴς πυγμαχός.

Ὁ Μωρίς Μαίτερλικ, ὁ ἀδρὸς Βέλγος ποιητὴς, ἐπεδόθη μετὰ πολλοῦ ζήλου εἰς τὴν πυγμαχίαν καὶ συχνὰ συναγωνίζεται μὲ τὸν Γάλλον δραματικὸν συγγραφέα Τριστάν Μπερνάρ. Κατ' αὐτάς, εἰς τὴν βίβλιν του, κοντὰ εἰς τὴν Νικαίαν, προσεκάλεσε εἰς πυγμαχίαν ἕνα Ἀγγλον δημοσιογράφον ὅστις τὸν ἐπεσκέφθη, δεινὸν πυγμαχόν, τὸν κ. Πράις καὶ τὸν ἐνίκησεν ἐμπρὸς εἰς τὴν γυναῖκά του, τὴν Γεωργέτταν Λειμπάν, μολοντί ὁ δημοσιογράφος ἔχει 24 ἔτη ποῦ ἀπασχολεῖται μὲ τὸ μπάζ, ἐνῷ ὁ ποιητὴς μόνον τρία. Κατόπιν διὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ διὰ τὴν ἥτταν του, τοῦ ἐνεπιστεύθη εἰς τί ἐργάζεται. Τὸ ἐν εἶνε ἔργον φιλοσοφικὸν καὶ ἐπιγράφεται «Ὁ ἄγνωστος ἕνός» καὶ τὸ ἄλλο δράμα «Ὁ Γάμος τοῦ Τυτλί», ὅπερ εἶνε συνέχεια τοῦ «Γαλάζιου πουλιοῦ».

* *

Ἐνδιάφεξις περὶ τέχνης.

Ἐνα φυλλάδιον ποῦ θὰ ἐνδιαφέρει πολὺ τὴν τέχνην προκαίται νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ Παρίσι προσεχῶς. Τὸ φυλλάδιον περιλαμβάνει μερικάς συνδιαλέξεις τοῦ Ντιζαρντέν Μπωμζ καὶ τοῦ μεγαλειτέρου συγχρόνου γλύττου τοῦ κόσμου, τοῦ Ροντέν, εἰς ἃς ἀμφότεροι, καὶ πρὸ πάντων ὁ τελευταῖος διδὲ μερικάς ἀποσφραγιστικὰς τοῦ γνόμους περὶ τῆς τέχνης ὅπως τὴν ἀντιλαμβάνεται αὐτός. Μάλιστα οἱ δύο καλλιτέχναι ὁμιλοῦντες περὶ τέχνης ἀναφέρουν πολὺ συχνὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἀρχαιότητά της ἐννοεῖται.

Ἡ «Μίτην» ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ ἐκδοθῆσάμενον φυλλάδιον μερικάς ἀπὸ τὰς γνώμους ποῦ διατυπώνονται εἰς τὰς συνδιαλέξεις αὐτάς. Ὁ Ντιζαρντέν κάπου λέγει, ὅτι ὁ καλλιτέχνης εἶνε δύσκολον, πολὺ δύσκολον νὰ συγχρονίσῃ τὴν ἀντίληψίν του μὲ τὴν ἐποχὴν ποῦ ζῇ, διότι αὐτός προσπαθεῖ πάντοτε νὰ ἐξιδανικευθῇ, πρᾶγμα ἀσυμμόδιστον πολλάκις μὲ τὸ περιβάλλον.

Ὁ Ροντέν ἀπαντᾷ:

—Ὁ ἀληθινὸς καλλιτέχνης θέτει πάντα τὴν σφραγίδα τῆς ἐποχῆς του εἰς τὸ ἔργον του καὶ εἰς ψυχὴν

του. Ὁ Μιχαήλ Ἀγγελος καὶ ὁ Νούντ ἀρχαιοφέρουν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἕνας ἦτο Ἰταλὸς καὶ ὁ ἄλλος Γάλλος, ἀνήκοντες εἰς τὴν ἐποχὴν των, δὲν ἦσαν Ἕλληνες.

Προσθέτει:

— Ἀφῆτε τὸν καλλιτέχνην εἰς τὴν φύσιν.

Ἐν γένει τὸ βιβλίον θα εἶνε ὑψηλοῦ περιεχομένου ὅσον ἀφορᾷ τὴν τέχνην.

★ ★

Ἰταρικὰ ἔργα ἐν Γαλλίᾳ.

Ἡ μεγαλύτερα ἀπογύμνωσις ἀρχαιολογικῶν κειμηλίων εἰς ὅρους τῆς Ἰταλίας ἐγένοντο κατὰ τὸ Γ' ἔτος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. ὅτε μετεφέρθησαν εἰς Γαλλίαν πλῆθος ἀγαθμάτων καὶ ἄλλων θυσαστῶν οὓς ὁ Πάπας γιὰ τῆς συνθήκης τοῦ Τολεντίνου ὑπεχρώθη νὰ ἐκχωρήσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν. Τὴν πῶσιν τοῦ Ναπολεόντος ἐπηκολούθησεν ἡ ἐν μέρει ἐπιστροφὴ τῶν ἀπαχθέντων ἀρχαιολογικῶν κειμηλίων. Ἐπὶ 115 εἰκόνων ἐπεστράφησαν μόνον 36, ἐκ δὲ τῶν ὑπολοίπων, τὸ ἥμισυ κατεκρατήθη ἐν Γαλλίᾳ, τῶν δὲ ἐτέρων 40 ἡμισοδητήθη ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως ἡ εἰς Γαλλίαν ἀποστολὴ.

Πρὸς περισυλλογὴν τῶν ἀντικειμένων τούτων εἶχεν ἀποσταλῆ εἰς Γαλλίαν παρὰ τοῦ Πάπα ὁ διάσημος γλύπτης Ἀντώνιος Κανόδα, ὅστις κατόρθωσε μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς ὅ,τι ἦτο δυνατόν.

Ὅταν ὁ Πίος Θ' μετέβη εἰς τὴν Πινakoθήκην τοῦ Βατικανοῦ ὅπως ἰδῇ τὰ ἐπιστραφέντα ἀριστουργήματα, πρὸ τῆς «Μεταμορφώσεως» τοῦ Ραφαήλ ἐκλαυσεν ἐκ χαρᾶς. Ὅπως δὲ ἐκφράσῃ πρὸς τὸν Κανόδαν τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ εὐαρέσκεϊαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς, ὠνόμασε τούτον μαρκήσιον τῆς Ἰσκια, ὥρισεν δὲ ὡς ἐτησίαν αὐτοῦ ἐπιχορήγησιν τὸ ποσὸν τῶν τριῶν χιλιάδων σκούδων, ὅπερ ὁ μέγας γλύπτης παρεχώρησεν ἵνα ἐξ αὐτοῦ ἐκπαιδεύωνται νέοι καλλιτέχναι.

★ ★

Τὸ εἶδημα ἐπὶ σκηνῆς.

Τὸ Γερμανικὸν περιοδικὸν «Τὸ Θέατρον» ἠρώτησε πολλοὺς ὑπανδρεμένους ἡθοιοὺς τί αἰσθάνονται ὅταν τοὺς ἀσπάζονται ἐπὶ σκηνῆς τὰ ἡμίση των. Ὅλαι αἱ ἀπαντήσεις εἶνε γραμμέναι μὲ χιούμορ. ἡ ἐξυπνοτέρα ὅμως εἶνε ἡ ἀπάντησις τῆς κ. Ἐδβίχ Ἀλεξάντερ, συζύγου τοῦ Ριχάρδου Ἀλεξάντερ, ἐπιστῆς ἡθοιοῦ.

«Ὁ ἄνδρας μου, γράφει, κατὰ τὸ μακρὸν στάδιόν του εἰς τὸ Ρεζιντέντο τέατερ τοῦ Βερολίνου, μὲ ἐρίλησεν ἐπὶ σκηνῆς 5480 φορές καὶ 4736 φορές μὲ ἡπάτησεν ὡς σύζυγόν του (πάντοτε ἐπὶ σκηνῆς!), 3647 φορές κατῴρῳσε νὰ μοῦ διαφύγῃ καὶ 2895 φορές ὅταν τὸν ἐτσάκωνα, ἐφώνασεν: «ὦ Θεέ μου, ἡ γυναῖκά μου!» Τί νομίζετε λοιπόν, ὅτι αἰσθάνθηκα εἰς τὰς περιστάσεις αὐτάς; Ποτέ μου δὲν πειράχθηκα, ἀπεναντίας, εὐρίσκω πολὺ διασκεδαστικὸν νὰ συναντῶμαι μὲ τὸν ἄνδρα μου ἐπάνω εἰς τὴν σκηνὴν ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους καὶ χαίρομαι πολὺ, ὅταν μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἔργου, μοῦ λέγῃ:

— Δόξα τῷ Θεῷ, ποῦ ξαναδρίσκω τὴν γυναῖκά μου, μὲ κουμπωμένα τὰ ροῦχα! Ὅσῳ φυσικώτερα παίζει ὁ ἄνδρας μου, τόσῳ περισσότερον χαίρομαι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του. Καὶ μὲ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς ἡ δόξα του καί, τὸ σπουδαιότερον, καὶ ὁ μισθός του. Εὐχομαι νὰ μὲ ἀπατᾷ ἔτσι ἀκόμη πολὺ καιρὸν, διότι ἐπάνω εἰς τὴν σκηνήν, ἀνῆκει εἰς τὸ κοινόν, ἐνῷ στὸ σπῆτι μου ἀνῆκει εἰς ἐμένα, εἶνε πάντοτε ὁ πιστός μου σύζυγος!»

★ ★

Ὀυριώδης καὶ σωφραζετισμός.

Καθ' ἃς ἡμέρας οἱ σοφοὶ προσπαθοῦν νὰ εὕρουν ἀναλογίαν μεταξὺ τοῦ Πυρριχείου καὶ τοῦ Ταγκό, δὲν πρέπει νὰ ἐκπληρωσώμεθα μαυθάνοντας ὅτι καὶ ὁ μέγας Ὀυριώδης ἐνεπνεύσθη ἀπὸ σωφραζέττας.

Εἰς τοὺς παρεννεθέντας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς «Μηδείας» τοῦ Ὀυριπίδου εἰς τὸ θέατρον Ρεπέρτορου τῆς Βιρμιγγάμης τῆς Ἀγγλίας, ἐκαμῖεν ἐντύπωσιν ἡ ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ τοῦ μεγάλου ἔργου ἀπόδοσις τῶν ἐπομένων στίχων, οὓς ἐκφωνεῖ ἡ Μήδεια:

«Τρεῖς καὶ τετράκις προτιμῶ νὰ ἀντιμετωπίσω μάχας, ἀσπίδα κρατοῦσα ἐν χειρὶ, ἢ νὰ σηκώνω βρέφη....»

Καὶ αἱ λέξεις αὗται αἱ παλαιαί, ὡς τὰ βουνα, περιέχουν ὁρῶσιν νέων ὑδάτων. Ὅστε καὶ ὁ Ὀυριπίδης ἔγραψε περὶ συγκινήσεων καὶ προβλημάτων, τὰ ὅποια εἶνε τόσο πραγματικὰ σήμερον, ὅσον ἦσαν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸν τέταρτον πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα.

★ ★

Δραματικὰ κέρδη.

Γερμανὸς συγγραφεὺς ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως στατιστικὴν τῶν κερδῶν τῶν Γερμανῶν δραματικῶν συγγραφέων.

Κατὰ ταύτην, ἐν Γερμανίᾳ καὶ Βιέννῃ λειτουργοῦσιν 147 θέατρα, τῶν ὁποίων ἡ ἡμερησία εἰσπραξις ἀνέρχεται εἰς 138,000 μάρκας. Τὸ θεατρικὸν ἔτος ἐν Γερμανίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ διαρκεῖ 9 μῆνας, ἥτοι 270 ἡμέρας, συνεπῶς ἡ ἐτησίᾳ εἰσπραξις τῶν θεάτρων εἶνε 38 ἑκατομμύρια. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου, 8 ἑκατομμύρια περιέρχονται εἰς ἐνόους συγγραφεῖς. Ἐκ τῶν ὑπολοίπων 30 ἑκατομμυρίων ὁ Γερμανὸς συγγραφεὺς λαμβάνει 10 τοῖς 100 ἐπὶ τῶν ἀκαθαρίστων εἰσπράξεων, ἥτοι κατ' ἔτος οἱ Γερμανοὶ συγγραφεῖς εἰσπράττουσι 3 ἑκατομμύρια. Ἐπειδὴ δὲ ὁ σύνδικος τῶν συγγραφέων τούτων περιλαμβάνει μόνον 250 μέλη, εἰς ἕκαστον ἀναλογεῖσιν ἐτησίως κατὰ μέσον ὅρον 150,000 μάρκων ἢ 190,000 δραχμῶν.

* * *

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

— Ὡ! τί ὁμορφο μωρό! Πῶς τὸ λέτε;
— Ἀριστοτέλη, κύριε!
— Λιάβωλε. Τί οὕς ἦρθε νὰ δώσετε τόσο σοβαρὸ ὄνομα ὡς ἓνα τόσο μικρὸ παιδάκι!

★

— Καὶ τί ῥόλο θὰ παίξω ἐγώ; ἠρωτήσεν ὁ ἀνοικονόμος ἡθοιοὺς τὸν διενθνητὴν του.
— Ἐὖθι θὰ παίξῃς τὸν πατέρα τῆς ἡρωίδος....
— Καὶ τί κάνει αὐτὸς;
— Νά, πεθαίνει μίαν ὥρα πρὶν ἀρχίσῃ ἡ πρώτη προῆς.

★

Εἰς τὸ θέατρον.

— Πῶς εὐρίσκετε τὴν τραγωδίαν μου, κυρία;
— Εἶνε πράγματι γιὰ νὰ κλαίῃ κανεὶς....

★

— Χθὲς μὲ παρεκάλεσεν ὁ ζωγράφος Μ. νὰ μὲ πῶσῃ γὰρ μοδελὸ εἰς τὴν νέαν εἰκόνα α' Ἀγγελοῦ καὶ Δράκοντες».
— Καὶ ποῖαν ἐπῆρε γιὰ ἄγγελον;...

★

— Τραγοῦδῃσε καλὰ χθὲς ὁ Κ. εἰς τὸν Τροβατόρε ὁ «Μιζερόρε».
— Τέλεια.
— Τὸ ἐπερίμενα.
— Πῶς;
— Ἀφοῦ ἐπανδρεύθηκε δύο φορές.